

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci žalobce **AEROLUX, s.r.o.** se sídlem Noviny pod Ralskem 142, zastoupeného JUDr. Bohumilem Růnou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2013, č. j. 47169/2013-MZE-15111, sp. zn. 56VH20799/2013-15111, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 19. 5. 2014, č. j. 59 A 116/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 7. 2013, č. j. KULK 49600/2013, sp. zn. 697/2013, byla žalobci (stěžovateli) uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za porušení povinností stanovených § 5 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu. Stěžovatel jako vlastník kanalizace pro veřejnou potřebu nepředal ve stanoveném termínu vodoprávnímu úřadu MěÚ Česká Lípa vybrané údaje z majetkové evidence kanalizace a její provozní evidence.

[2] K odvolání stěžovatele žalovaný shora uvedeným rozhodnutím část výroku napadeného rozhodnutí krajského úřadu změnil a snížil uloženou pokutu na částku 40.000 Kč. Při svém rozhodování žalovaný vyšel z právního názoru vysloveného Krajským soudem v Ústí nad Labem,

pobočka Liberec, v předcházejícím řízení; dospěl k závěru, že stěžovatel porušil povinnost uloženou zákonem a uložení pokuty je důvodné. Jelikož pokuta má plnit především funkci preventivní, sankci uloženou orgánem prvního stupně snížil.

[3] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, o níž krajský soud zamítavě rozhodl napadeným rozsudkem. Soud dovodil, že stěžovatel jako vlastník části a zároveň provozovatel celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny odpadní vody jiných odběratelů, je vlastníkem kanalizace pro veřejnou potřebu. Součástí povinností vlastníka je i v zákonem stanovené lhůtě předat vodoprávnímu úřadu vybrané údaje z majetkové a provozní evidence kanalizace. V důsledku nesplnění zákonné povinnosti byla stěžovateli důvodně uložena pokuta.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[4] Krajský soud vyšel ze zjištění, že stěžovatel je na základě kupní smlouvy o převodu nemovitosti uzavřené dne 21. 2. 2008 se správcem konkurzní podstaty úpadce Liknavata s. r. o., vlastníkem pozemku st. p. č. 159 a č. 206 a na nich umístěných nemovitostí, dále pozemku p. č. 694/7 a vedlejších staveb stojících na tomto pozemku, včetně inženýrských staveb a venkovních úprav, tedy mimo jiné přípojky vody, kanalizace splaškové, kanalizace dešťové na pozemcích st. p. 159, 206 a p. č. 694/7 a jímky čistírny odpadních vod na pozemku p. č. 972/3 včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. 694/8, 972/1 a 972/3. Části inženýrských sítí, které stěžovatel nabyt, byly vybudovány v 70. letech a zkolaudovány v 80. letech minulého století, společně se stavbou čistírny odpadních vod pro ZRUP – LUHOV. Podle povolení KNV Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 1977 sloužila podle § 38 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, povolená čistírna odpadních vod výrobnímu areálu. Původně se jednalo o tzv. areálovou kanalizaci s čistírnou odpadních vod. Ačkoli podle předchozí právní úpravy nešlo o veřejnou kanalizaci, v důsledku nabytí účinnosti zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích se veřejnou stala, neboť znaky veřejné kanalizace zde uvedené naplňuje.

[5] Kanalizační potrubí ve vlastnictví stěžovatele odvádí jím produkované odpadní vody i odpadní vody dalších odběratelů, do čistírny odpadních vod. Jde proto o stokovou síť odvádějící odpadní vody dle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., ve spojení s § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb., k provedení zákona o vodovodech a kanalizacích.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

[7] V podané kasační stížnosti stěžovatel především zdůraznil, že je vlastníkem přípojky splaškové kanalizace a jímky čistírny odpadních vod, nevlastní však žádné vodní dílo, které by mělo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu. V jeho vlastnictví není přípojka ani čistírna odpadních vod. Poukázal na povolení stavby ze dne 5. 8. 1977, č. j. Vod/6174/77-235-Ing.Opl/Sm, které hovoří pouze o odkanalizování provozní budovy s tím, že jde o přípojku Js 200, tedy o průměru 200 mm. Od počátku nešlo o vodohospodářské dílo ve smyslu § 2

vyhlášky č. 29/1975 Sb., o vodovodních a kanalizačních přípojkách, které se považují za vodohospodářská díla.

[8] Stěžovatel podrobně vyličil okolnosti, za kterých se stal vlastníkem části areálu. Dne 8. 4. 1992 byla založena společnost LUHOV a.s., Stráž pod Ralskem, která, podle tehdy platné zákonné úpravy, nebyla provozovatelem veřejné kanalizace. V konkurzním řízení na majetek uvedené společnosti nabyla dne 17. 12. 2001 areál společnost Likanavata s.r.o., od níž stěžovatel v roce 2008 část areálu zakoupil. Podle kupní smlouvy se stal vlastníkem „přípojky, kanalizace splaškové, kanalizace dešťové, nacházející se na pozemcích st. p. č. 159, st. p. č. 206 a p. č. 694/7 a dále jímky ČOV nacházejících se na pozemku p. č. 972/3, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace nacházejících se na pozemcích p. č. 694/8, 972/1 a 972/3“. Do vlastnictví stěžovatele přešla pouze přípojka splaškové kanalizace. Potrubí, které odvádí splaškové vody do čistírny odpadních vod, není ve vlastnictví stěžovatele. Ve vlastnictví stěžovatele je dále jímka čistírny odpadních vod (kterou nelze považovat za samostatné vodní dílo), nikoli vlastní čistírna. Pravděpodobným vlastníkem technologických zařízení je DIAMO, státní podnik. Stěžovatel zajišťuje provoz čištění odpadních vod z bývalého průmyslového areálu na základě povolení k vypouštění, které navazuje na povolení z roku 1977. Jde o povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod z čistírny odpadních vod z průmyslového areálu. V době, kdy stěžovatel objekt kupoval, přitékalo na čistírnu odpadních vod 7,35 m³ odpadních vod od třetích subjektů, 7,74 m³ celkem za den. Stěžovatel byl v dobré víře, že provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu není.

[9] Od roku 2001 byla kanalizace provozována jako areálová přípojka, bez zásahu žalovaného. Odbor životního prostředí Městského úřadu Česká Lípa konstatoval, že stěžovatel nemá oprávnění k provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Žalovaný (i Krajský úřad Libereckého kraje) nerespektuje zákaz zneužití správního uvážení a v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu nerespektuje právo stěžovatele provozovat předmětnou kanalizaci jako areálovou, kterou nabyl při koupi v dobré víře. Pokud správní orgány došly k názoru, že vodovod či kanalizace měly být pro veřejnou potřebu, bylo na místě zahájit řízení k naplnění § 39 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb. Veřejná kanalizace, podle právních předpisů platných do přijetí zákona č. 274/2001 Sb., v areálu LUHOV umístěna nebyla. Další přípojky se v areálu nebudovaly a ze strany žalovaného nebylo vydáno žádné rozhodnutí. Stěžovatel odmítá možnost, že změnou zákona se z běžné stavby - přípojky- stane vodní dílo, kanalizační stoka či jejich soustava, a to bez rekolaudace.

[10] Provozovatel vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, DIAMO, státní podnik, chybně vyplnil za stěžovatele původní hlášení, ve kterém je uvedeno, že na čistírnu odpadních vod, kanalizaci i vodovod v majetku stěžovatele jsou napojeni trvale bydlící obyvatelé. Uvedené údaje jsou mylné. Náklady na provozování kanalizace pro veřejnou potřebu jsou natolik vysoké, že by stěžovatel část areálu LUHOV nikdy nekoupil, pokud by se měl stát jejím provozovatelem.

[11] I pokud by stěžovatel provozovatelem kanalizace pro veřejnou potřebu byl, nebylo uložení pokuty podle § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. důvodné. Vlastník vodovodu nebo kanalizace se podle uvedeného ustanovení dopustí správního deliktu tím, že nepředá vodoprávnímu úřadu vybrané údaje z majetkové evidence vodovodů a kanalizací. Zákonodárce jednoznačně předpokládá předání údajů, jak o vodovodu, tak o kanalizaci současně a neoddělitelně (což je vyjádřeno použitím spojky „a“ potvrzené výrazem „jejich provozní“) Stěžovatel však v žádném případě není provozovatelem vodovodu pro veřejnou potřebu, nemohl proto správní delikt spáchat.

[12] Stěžovatel dále namítl, že ve správním řízení byl zkrácen na svých procesních právech, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady řízení (seznámit se se spisem). Prostřednictvím svého právního zástupce stěžovatel požádal o sdělení, kdy a kde může do spisu nahlédnout, přesto mu nahlédnutí umožněno nebylo. V napadeném rozsudku krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že skutkové otázky mezi stěžovatelem a správními orgány byly vyřešeny již v minulosti a v probíhajícím řízení nebyly sporné; správní orgány zaujaly právní názor na základě vyhodnocení podkladů, které měl stěžovatel buď sám k dispozici, nebo s nimi byl seznámen v předchozích řízeních. Stěžovatel trval na tom, že skutkové otázky jsou sporné a odepření nahlédnout do spisu bylo v rozporu se zákonem.

[13] Podle názoru žalovaného je pro posouzení věci rozhodné, zda infrastruktura ve vlastnictví stěžovatele je kanalizační přípojkou nebo vodním dílem, které naplňuje znaky kanalizace pro veřejnou potřebu. Věc není soudem řešena poprvé, krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59 A 7/2013-53, ve skutkově totožné věci. Dovodil, že žalobce vlastní jímku na pozemku parc. č. 972/3 a je vlastníkem části kanalizačního potrubí do něhož jsou odváděny odpadní vody dalších odběratelů. Na základě povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 19. 12. 2008, č. j. MUCL/87684/2007, stěžovatel čistírnu odpadních vod fakticky provozuje. Žalovaný se rovněž ztotožnil s dalším závěrem krajského soudu: kanalizační potrubí ve vlastnictví stěžovatele, kterým jsou produkované odpadní vody, včetně odpadních vod dalších odběratelů, odváděny na čistírnu odpadních vod, je třeba posoudit podle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. ve spojení s § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb., jako stokovou síť a nikoli jako kanalizační přípojkou podle § 3 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav tím, že zaměnil přípojkou za stoku a tím rozhodoval o jiných skutečnostech, než které byly předmětem řízení.

[16] Krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, dokazování neprováděl. Vycházel ze správního spisu a zejména skutkových okolností, které byly zjištěny v předchozích řízeních vedených pod sp. zn. 59 A 87/2012 a 59 A 7/2013.

[17] V obou vedených řízeních vzal krajský soud za prokázané, že stěžovatel je na základě kupní smlouvy ze dne 21. 2. 2008 vlastníkem pozemku st. p. č. 159 a č. 206 a nemovitostí na nich, pozemku p. č. 694/7 a vedlejších staveb na tomto pozemku stojících, a to se vším příslušenstvím a součástmi, tj. včetně inženýrských staveb a venkovních úprav, tzn. mimo jiné včetně přípojky vody, kanalizace splaškové, kanalizace dešťové na pozemcích st. p. č. 159, 206 a p. č. 694/7 a dále jímky čistírny odpadních vod na pozemku p. č. 972/3, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. 694/8, 972/1 a 972/3. Podle kupní smlouvy o dodávce pitné vody uzavřené s DIAMO, s. p., jako vlastníkem a provozovatelem vodovodu ze dne 21. 2. 2008 je stěžovateli dodávána pitná voda z vodovodní sítě. Stěžovatel je ve smlouvě označen jako kupující s adresou stavby nebo pozemku připojené přípojkou na vodovod, zapsané

v k. ú. Noviny pod Ralskem na st. p. č. 159, 188, 208 (ve vlastnictví společnosti Alupress), 209, 210, 494/14 (ve vlastnictví J. T.), 694/20 část a pozemek p. č. 694/7.

[18] Krajský soud vzal dále za prokázané, že stěžovatel je vlastníkem jímky na pozemku parc. č. 972/3, tedy části čistírny odpadních vod, vlastníkem, byť nikoli celého, kanalizačního potrubí, do něhož jsou odváděny odpadní vody dalších odběratelů. Na základě povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 19. 12. 2008, č. j. MUCL/87684/2007, provozuje čistírnu odpadních vod. Podle údajů v majetkové evidenci pod č. 5101-706868-25031954-1/1, kterou stěžovatel v minulosti vyplnil, činilo množství vody přitékající kanalizačním potrubím více, než 10 m³ vody za den (12,14 m³ vody za den) a počet obyvatel byl vyšší než 50 (80 obyvatel).

[19] Soudní řád správní neupravuje jednotlivé důkazní prostředky, je proto třeba v souladu s § 64 s. ř. s. použít podpůrně v přiměřeném rozsahu zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který problematiku dokazování upravuje v § 120 a násl. Podle § 121 o. s. ř. *z předmětu dokazování jsou vyňaty skutečnosti obecně známé (notoriety), skutečnosti známé soudu z jeho činnosti a právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů.* Dokazovat tedy není třeba skutečnosti známé soudu z jeho činnosti, což jsou skutečnosti, které obvykle obsahuje spis o projednávané věci, nebo jiné soudní spisy.

[20] Pokud soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydaným v oblasti veřejné správy, při zjišťování skutkového stavu postupuje podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 121 o. s. ř., a o skutečnostech známých z jeho činnosti neprovádí dokazování, zůstává právo stěžovatele namítat nesprávnost skutkových zjištění v kasační stížnosti nedotčeno. Správnost skutkových zjištění soudu podléhá přezkumu v kasačním řízení.

[21] Soud přezkoumal dokazování provedené krajským soudem v řízení vedeném pod spisovou značkou 59 A 87/2012 a 59 A 7/2013. Neshledal, že by provádění důkazů bylo zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout. Po zhodnocení provedených důkazů vyšel ze zjištění, že stěžovatel vlastní přípojky kanalizace splaškové, kanalizace dešťové, které se nacházejí na pozemcích p. č. 159, st. p. č. 206 a p. č. 694/7 a dále jímku čističky odpadních vod (nikoli čističku samotnou) nacházejících se na pozemku p. č. 972/3, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace nacházejících se na pozemcích p. č. 694/8, 972/1 a 972/3. Rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. MUCL/87684/2007, je oprávněn podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, v souladu s nařízením vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, k nakládání s vodami, a to k vypouštění odpadních vod z biologické ČOV typu Bč. 40 na p. p. č. 972/3 v k. ú. Stráž pod Ralskem, prostřednictvím stávající kanalizace do vod povrchových, s odvedením odpadních vod vnějším drenážním systémem stavby odkaliště ve stanoveném rozsahu. Množství vody přitékající kanalizačním potrubím činí více, než 10³ m vody za den (12,14 m³ vody za den) a počet obyvatel byl vyšší než 50 (80 obyvatel).

[22] Pokud jde o namítané nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, soud dospívá k následujícímu závěru: podle § 1 odst. 3 (ve znění účinném do 31. 12. 2013) se zákon č. 274/2001 Sb., *nevztahuje na vodovody a kanalizace, u nichž je průměrná denní produkce nižší než 10³ m nebo je-li počet fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci nižší než 50, na vodovody sloužící k trvalému rozvodu jiné než pitné vody a na oddílné kanalizace sloužící k odvádění povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod. Tento zákon se dále nevztahuje na ty vodovody a kanalizace, na které není připojen alespoň 1 odběratel.* Takto negativně vymezené vodovody a kanalizace nepodléhaly režimu kanalizace pro veřejnou potřebu.

[23] Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 275/2013 Sb., ze dne 21. 8. 2013,[kterým se mění zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů], „dosud použité negativní vymezení bylo méně srozumitelné. Na základě četných připomínek v meziresortním připomínkovém řízení bylo upuštěno od návrhu, který umožňoval vlastníkům oddílné kanalizace volbu, zda bude jeho kanalizace kanalizací pro veřejnou potřebu či nikoliv. Doplněním textu se jednoznačně potvrzuje, že zákon považuje každý vodovod nebo kanalizaci, která provozně souvisí s vodovodem nebo kanalizací pro veřejnou potřebu, za vodovod nebo kanalizaci pro veřejnou potřebu, a to bez ohledu na jejich vlastnictví různými osobami. Vodovod i kanalizace pro veřejnou potřebu jsou vždy systémem a vlastnictví jejich částí nemůže nikterak ovlivňovat jejich funkci.“ Podle důvodové zprávy dále: „... v případech různých areálových zařízení (např. nemocnic, školních, vědeckých, průmyslových a zemědělských staveb nebo zařízení), kdy jednotlivé budovy mají jediného vlastníka a jsou pouze pronajímány, jsou rozvody vody a kanalizační síť vnitřním vodovodem a vnitřní kanalizací, na které se zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu nevztahuje.“

[24] Podle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. je kanalizace provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Odvádí-li se odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci. Odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Podle § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb. kanalizace je vodním dílem. Stokovou síť sítí kanalizačních stok a souvisejících objektů odvádějící odpadní nebo srážkové vody přímo z kanalizačních přípojek do čistíren odpadních vod nebo jiných zařízení na jejich zneškodnění včetně vypouštění nečistých odpadních vod do vodního recipientu.

[25] Kanalizace pro veřejnou potřebu slouží k odvádění odpadních vod z obcí, měst a sídelních útvarů. Provoz kanalizace se řídí kanalizačním řádem, který stanovuje nejvyšší přípustnou míru znečištění odpadních vod, které jsou vypouštěny do veřejné kanalizace, ať již obyvateli nebo průmyslovými podniky. Kanalizace pro veřejnou potřebu tedy představuje soubor zařízení, kterými se odvádí splaškové, dešťové a průmyslové odpadní vody a jejichž pomocí jsou odpadní vody vyčištěny na takovou míru, aby byla dodržena přípustná hodnota znečištění vodních toků sloužících pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, pro zásobování průmyslových podniků a pro rekreaci.

[26] Pokud je čistička odpadních vod využívána dalšími subjekty, je vlastník jímkou čističky odpadních vod, který je současně provozovatelem čističky a zároveň vlastníkem části kanalizačního potrubí, do něhož jsou odváděny odpadní vody dalších odběratelů, provozovatelem kanalizace pro veřejnou potřebu podle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích.

[27] Neobstojí námitka stěžovatele, že samotné potrubí není v jeho vlastnictví jako celek. Krajský soud případně, s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 22 Cdo 944/2007, dovodil, že kanalizace je věcí hromadnou, jejími vlastníky mohou být různé subjekty. Povinnosti, které zákon č. 274/2001 Sb. ukládá vlastníkům kanalizace, je třeba vztáhnout na všechny vlastníky staveb a objektů, které kanalizaci tvoří, nikoli snad pouze na ty, jež jsou vlastníky takového celého provozně samostatného souboru staveb a zařízení. Je-li tedy žalobce vlastníkem části a nepochybně provozovatelem celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny i odpadní vody jiných odběratelů, dopadají na něj povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu.

[28] Nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím žalovaného je pochopitelný. Zákon ukládá vlastníku kanalizace pro veřejnou potřebu řadu povinností, s jejichž nesplněním jsou spojeny citelné sankce. Dobré víry, že vlastníkem veřejné kanalizace není, se však stěžovatel v tomto řízení dovolávat nemůže. Pokuta za správní delikt spočívající v nepředání vybraných údajů z majetkové evidence vodovodu a kanalizace a z jejich provozní evidence za rok 2011 vodoprávnímu úřadu do 28. 2. 2012, byla stěžovateli uložena již předcházejícím rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 9. 2012, č. j. KULK 58402/2012. V projednávané věci byla stěžovateli uložena pokuta za nesplnění stejné povinnosti v následujícím roce. Stěžovatel trvale neplní povinnost majetkové evidence uloženou zákonem; soud pro ochranu tvrzené dobré víry stěžovatele nenalézá z tohoto důvodu prostor.

[29] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu uplatněné námitky zkrácení práv stěžovatele ve správním řízení. Stěžovatel namítl, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady řízení a ovlivnit vlastní rozhodnutí. Soud k tomu předeseílá, že je třeba oddělit právo účastníka účinně se v řízení hájit vyplývající z povinnosti správního orgánu řádně identifikovat předmět řízení a porušení práv účastníka neoprávněným odepřením nahlédnout do spisu.

[30] Z připojeného správního spisu se podává, že správní řízení bylo zahájeno na základě podnětu k sankčnímu řízení ze dne 20. 6. 2013, č. j. MUCL/82196/2013, vydaného Městským úřadem Česká Lípa. Krajský úřad Libereckého kraje zahájil dne 24. 6. 2013 pod č. j. KULK 43159/2013, sp. zn. 697/201, se stěžovatelem správní řízení ve věci uložení pokuty za spáchaný správní delikt. Podle § 36 správního řádu určil současně stěžovateli lhůtu k vyjádření a to 15 dnů od doručení usnesení. Oznámení bylo doručeno stěžovateli dne 25. 6. 2013. Procesní postup žalovaného krajský soud zhodnotil jako odpovídající § 46 odst. 1 správního řádu s tím, že nebylo zjištěno ani porušení § 38 odst. 5 správního řádu. Závěry krajského soudu jsou správné. Oznámení o zahájení řízení splňuje zákonem požadované náležitosti. Soud poukazuje na rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, podle kterého: „*[p]ředmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.*“ Stěžovateli bylo oznámení řádně doručeno, skutek, pro nějž bylo sankční řízení zahájeno, byl v oznámení popsán natolik určitě, že bylo zcela zřejmé, jaké jednání bude posuzováno a stěžovateli byla poskytnuta lhůta k vyjádření. Právo stěžovatele účinně se v daném řízení hájit nebylo dotčeno.

[31] Konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že správní orgán prvního stupně neumožnil stěžovateli nahlédnout do spisu a v rozporu s ustanovením správního řádu o tom nerozhodl, soud neshledal. Jak správně poukazuje krajský soud, podle § 38 odst. 5 správního řádu, *odepře-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení.* Z připojeného správního spisu nebylo zjištěno, že by se stěžovatel k nahlížení do spisu dostavil, či o něj písemně žádal. Správní orgán stěžovateli možnost nahlížet do spisu žádným způsobem neodpíral. Z tohoto důvodu ani nebylo třeba, postupovat podle citovaného ustanovení správního řádu a vydávat zvláštní rozhodnutí.

[32] Případná není ani námitka stěžovatele týkající se chybného gramatického výkladu § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., podle kterého se správního deliktu právnická osoba dopustí, pokud nepředá vodoprávnímu úřadu vybrané údaje z majetkové evidence vodovodů a kanalizací a z jejich provozní evidence podle § 5 odst. 3 tohoto zákona. Stěžovatel namítl, že není provozovatelem vodovodu a zákonodárce předpokládá předání údajů jak o vodovodu, tak i o kanalizaci současně a neoddělitelně, což je uvozeno použitím spojky „a“ nikoli spojky „nebo“. Soud přisvědčuje argumentaci krajského soudu, že konkrétní subjekt může vlastnit pouze kanalizaci pro veřejnou potřebu, nikoli současně veřejný vodovod. Krajský soud správně

poukázal na úvodní větu § 33 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., i § 5 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tohoto zákona, které stanoví, že povinnost vést majetkovou a provozní evidenci a předávat z ní vybrané údaje příslušnému vodoprávnímu orgánu, stíhá vlastníka vodovodu „*nebo*“ kanalizace.

[33] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu